

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH ŠKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK V.
LÍSTOPAD

ČÍSLO
1977 3

...vložil jsem šíp na tětivu a vyzvedl luk k nebi.....

Těm, kteří odešli

Bylo by hrubým nevděkem nevzpomenout na tomto úvodním místě drahé památky těch, kdo nám odešli a obětovali svůj život z daru skautské myšlenky i těch, kteří vyšli z našich řad a položili své osoby za svobodu našich národů a vlasti.

Nemůžeme všech vzpomínat jmény. Bylo jich na sta, možná na tisíce. Neznáme dosud všech drahých jmen, které jsou a zůstanou chloubou skautské myšlenky opravdově chápané. Dopustili bychom se proto nespravedlnosti, kdybychom někoho opomněli.

Jím společně a za vás za všechny posíláme tedy svou vděčnou vzpomínku za odešlými a připomínáme si, že v jejich stopách a podle jejich příkladu chceme všichni řídit svou práci i tady v exilu.

Jar. Novák/C-.

Skautské odznaky

Mezi dvěma válkami /1919 - 1938/ si zakládaly některé tělovýchovné spolky vlastní skautské organizace:

Odznak Junáků volnosti

Odznak skautské organizace DTJ
/Dělnická tělocvičná jednota/

Jaroslav Foglar

POD JUNÁCKOU VLAJKOU

Uražený a rozhněvaný na celou Letnou jsem šel večerní tmou na Vinohrady, kde jsem bydlel.

A při té trpké cestě mne napadlo, že není přece možné, aby byli všude hoši tak nevěřímaví, líní, nepodnikaví. Co kdybych zkusil nalézt nové hochy, kteří by přinesli do Devadesátky vzruch a nadšení, někde jinde ?

A jak to navléknout ? Zase s plakáty ? Už jsem jím nevěřil. A ta strašná práce s nimi. Měl jsem jiný nápad !

Jednoho podzimního dne, kdy ještě zlatě svítilo sluníčko, vydal jsem se na docela opačný konec města, z Vinohrad do Vršovic. Někdy myslím, že to bylo nějaké vnuknutí, které přímo řídilo moje kroky. Byla to vlastně záchrana Devadesátky.

Vzal jsem s sebou náš velký oddílový luk a několik šípů. A přišel jsem k malé loučce pod ulicí mezi rozestavenými moderními činžáky, kde jsem viděl několik hochů hrát kopanou. Byla to vlastně celá družina. Jen junácký kroj těm hochům scházel - a pak ještě něco : junácká slušnost. Hoši si nadávali během hry, surověli, ale toho jsem se nebál.

Hoši právě dohrávali. Sešel jsem nevěřímavě na louku a začal se obírat svým lukem. Nejprve jsem napjal tětivu a vyzkoušel napnutí luku.

Dva hoši ustali ve svém oblékání a užasle luk pozorovali. Byl skutečně krásný. A pak jsem vybalil šípy. Nádherné lesklé šípy s kovovými špičkami a barevným peřím, pestře natírané.

Teď mne už obklopili všichni a v němém úžasu sledovali moje počínání. Tvářil jsem se, jako kdybych je neviděl. Když jsem vložil šíp na tětivu a vyzvedl luk k nebi, vyzval jsem jen hochy, aby trochu odstoupili.

Šíp letěl do ohromné výše. Mahoře se zastavil, zaleskl se ve skomírajícím západu slunce, zvolna se převrátil špičkou k zemi a padal.

"Ten letěl -" pochválil jeden z hochů.

"Prosím vás, půjčte mi vystřelit - jóó ?" žádal mne druhý. Zdál se ze všech nejbystřejší. Půjčil jsem mu luk, vysvětlil mu, jak držet šíp, a pak vystřelil. Výsledek nebyl valný, ale to bylo zatím vedlejší. I druzí hoši pak stříleli a div se o luk nepoprali. Zavedl jsem hned pořádek, každý, kdo vystřelil, musel pro šíp dojít, šlo to jako na drátku, bez předbíhání./Pokračuje/

Erbovní pověsti

vypráví soubor sestry Hana Hlavičková J.

O TOM, JAK SE DOSTAL DO ZNAKU ČESKÉ ZEMĚ LEV.

V posledním čísle Tam-tamu jste se dozvěděli, že prvním znakem České země byla orlice a proč má tato orlice od dob knížete Břetislava na hlavě a na křídlech červené plamínky.

Dnes si povíme, jak země Česká dostala do znaku lva. Bylo to taky už velmi dávno - tehdy se psal rok 1158. Umíte si to představit? Dnes píšeme rok 1977. Je to tedy už přes 800 let. V České zemi vládl kníže Vladislav. Říkalo se mu Druhý. Jeho otec se totiž jmenoval Vladislav a ten byl tedy první. Tohoto knížete Vladislava Druhého požádal římský císař a německý král Fridrich /česky Bedřich/- tomu se zase říkalo Barbarosa neboli Rudovousý, protože měl rezavé vousy - tak tedy tento Bedřich Rudovousý požádal českého knížete, aby mu pomohl se svým vojskem dobýt město Milán v Itálii, které se proti němu vzbouřilo. Vladislav ochotně slíbil, že císaři pomůže. Nebylo to zadarmo. Také mnoho českých pánů a vladyků se připojilo se svými bojovníky ke knížeti a slibovali si, že dobudou velké slávy a kořisti. Hlavně mladí se těšili, že se podívají daleko - až na jih do Itálie. Tehdy se jezdilo jen na koních a vozech, cesta trvala tedy dlouho. Konečně však překročilo císařovo i české vojsko vysoké hory Alpy, protáhli severní Itálií a dostali se až k řece Addě. Ta však byla v této době rozvodněna. Nikde nebylo vidět ani brodu ani jediného mostu. To Italové strhli všechny mosty, aby císař a český kníže nemohli s vojskem dál. Dva mladí Češi však - jmenovali se Odolen Střížovic a Bernart Soběslavic - se nabídli, že najdou brod, přes který by mohlo vojsko přece jen přejít. Skutečně se jim to po dlouhém hledání podařilo a když sami přeplavali, dostali se po nich i ostatní na druhý břeh. Za tento odvážný čin byli Bernart i Odolen pasováni na rytíře a obdrželi do svých štítů znamení: Odolen modrý pruh jako řeku a Bernart kapra. A všichni jejich potomci měli pak po několik století na svých štítech tyto znaky. Když se tedy přeplavilo všechno vojsko přes Addu, táhlo dále k městu Milánu, neboli Medulánu, jak mu tehdy Čechové říkali. To město bylo ochrázeno vysokou, silnou zdí - hradbou - mělo několik bran - všechny zavřené. Císař Bedřich a český kníže Vladislav se rozhodli, že se utáboří kolem města, aby nemohl nikdo ani ven, ani dovnitř

a počkají, až milánští dojedí všechny zásoby jídla a budou mít hlad, že se pak vzdají. Když to trvalo už dlouho, rozhodla se skupina mladých Čechů, že v noci zaútočí na město tajně tam, kde věděli, že je zeď nejméně strážena. Připlížili se ve tmě a pomocí žebříků, které si udělali, vylezli nepozorovaně na hradby. Tak byli Čechové první na hradbách a v boji, který pak nastal, se tak vyznamenali, že se o tom dlouho vyprávělo. A milánští strašili pak své neposlušné děti, kterým říkali: "Počkej, přijdou Češi, seberou tě a snědí!" Ve skutečnosti však Češi děti nesbírali ani nejedli! Milánští se pak konečně vzdali a slíbili císaři poslušnost. Za odměnu tak velké pomoci prohlásil císař českého knížete Vladislava II. králem a do znaku země mu dal - na památku toho, že se Češi bílí jako lvi - stříbrného lva v červeném štítě. A toho má naše země ve znaku dodnes. Budete-li zase barvit, je štít červený, koruna, jazyk a drápy lva žluté /zlaté/.

Po této bitvě bylo mnoho jiných mladých Čechů pasováno na rytíře a dostalo své znaky. Jaké? To si povíme jindy.

C O N Á S S P O J U J E

Naposledy jsme skloňovali: stan, /bez/stanu, /ke/stanu, /na/stan, stane!, /o/stanu, /se/stanem; v množném čísle: stany, stanů, stanům, stany, stany!, o stanech, se stany. Je to tak zvaný tvrdý neživotný vzor. Pak máme ještě tvrdý životný vzor - pán. Zkuste si to skloňovat: pán, /bez/pána, /k/pánovi, /na/pána, pane! /o/pánovi, /s/pánem; páni, pánů, pánům, pány, páni!, pánech, pány. Řeknete možná - celkem otrava! K čemu to je dobré? Jenže když se na to pozorně zadíváte prásk ho! je to takové dobrodružství, jako kdybyste stáli v potoce a chytali raky: v jedné ruce měkké -i, v druhé tvrdé: podívejte se, kterak se vám mrekají v rukách - ale neuniknou, toť že ne, už víme, jak na ně! Prostě: V dálce letí motýli, orli, běží sobi. Jako páni. Ale v dálce vidíme motýly, orly, soby /pány/. Pomůcka: běží ti sobi, vidíme ty soby. Prostítky rozdíl mezi prvním a čtvrtým pádem životných mužských podstatných jmen /tvrdých/. Podobně sedmý pád: Letíme o závod s holuby, orly, soby /pány/. Ale i neživotná podstatná jména mají tvrdé -y ve čtvrtém a sedmém pádě, vidíte. Takže si prohlédneme doly, útesy, úly a vydáme se na výlet vyzbrojeni kompasu, provazy, stany a batohy - abychom se procvičili ve čtvrtém a sedmém pádě tvrdých mužských vzorů. A vidíte - místo kalných vod nám teče kolem kotníků průzračný, bystrý potok.

D O P R A V N Í K V I Z

Všechny tyto značky mají dvě společné věci - jsou umístěny ve stejném červeném kruhu a mají společný název, který najdete v tabulce. Dříve však musíte správně dokreslit do kruhů obrázky a do čtverečků správně doplnit písmena.

 A	 A	 Z	 Z	 E	 A	 N
 V	 Y	 O	 Z	 K	 K	 C

Červené jsou : pravá šipka v 1.poli, kříž ve 4.poli, levé auto v 8.poli a uhlopříčka v posledním.

Zákaz vjezdu všech vozidel

Omezená rychlost

Zákaz vjezdu všech motorových vozidel

Přednost protijedoucích vozidel

Zákaz vjezdu cyklistů

Zákaz odbočování vpravo

Zákaz předjíždění

Zákaz odbočování vlevo

Zákaz zastavení

Zákaz vjezdu vyznačených vozidel

Jiný zákaz

Zákaz stání

Zákaz otáčení

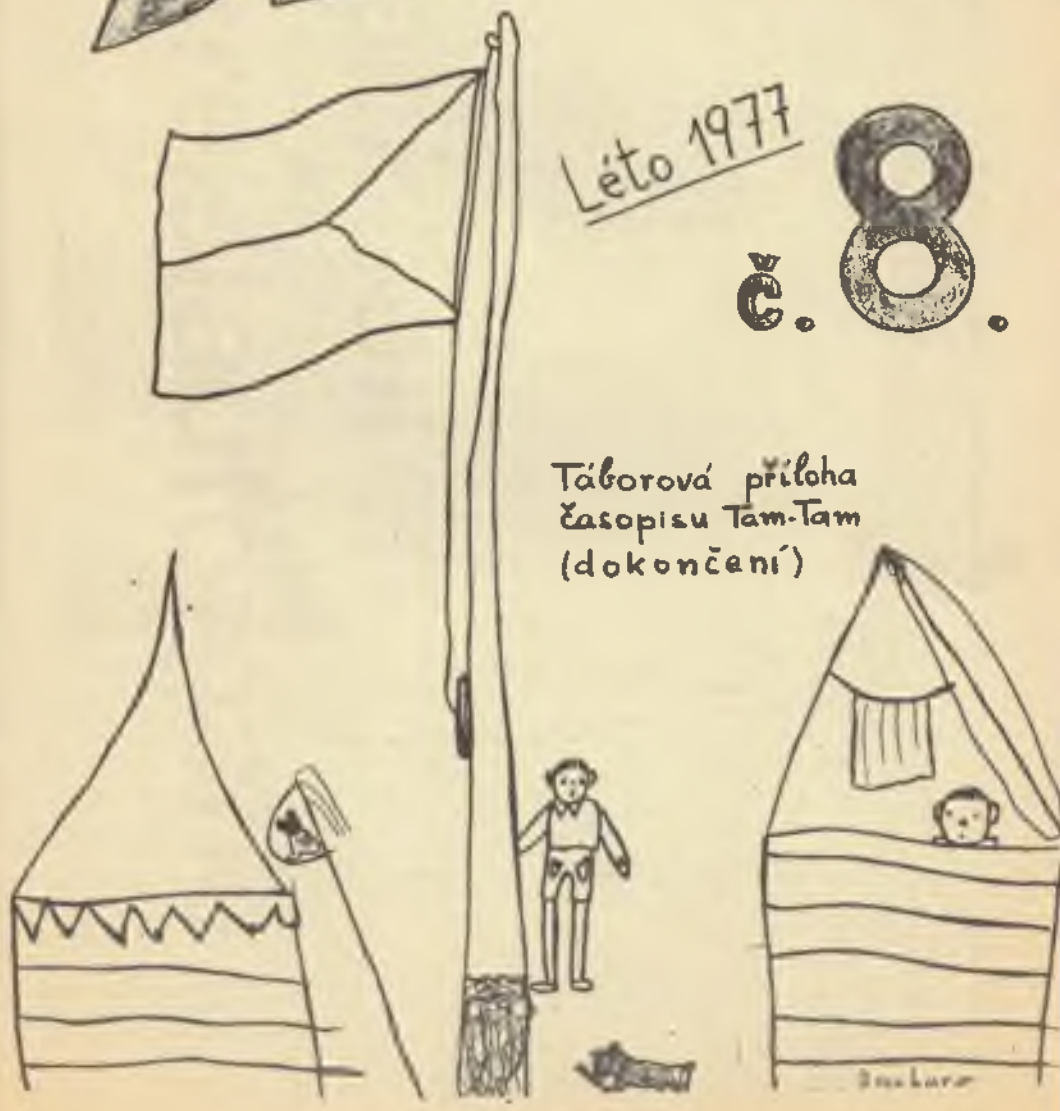
Zákaz vstupu chodců

SEM-TAM

Léto 1977

č. 8.

Táborová příloha
časopisu Tam-Tam
(dokončení)

Šestluka

O faráři v Eppe a jeho ovečkách...

Již před zahájením tábora bylo z kazatelny v EPPE proslaveno slovo o českých a slovenských skautech, kteří tam budou tábořit...

Výsledkem bylo, co ještě nikdo z táborníků nepamatoval: sedm štanglí salámu od řezníka, 2 x večeře pro celý tábor z játrového salámu (zabíjačka u majitele louky), 5 kg medu od nám neznámého občana. Pan farář nás skoro denně navštěvoval, zařídil i dovážku vody - každý třetí den 600 l vody v cisterně, kterou sedlák-dobrodinec dopravoval zdela zdarma. Také nám za louku se neplatil - prostě jeden by neveřil, že jsou dnes takovéto vztahy možné.

Po prvním týdnu jsme měli v neděli zpívat v kostele při mši svaté. Protože jsme měli asi 70%nováčků, byla to notná dřina pro všechny, ale ostudu jsme neudělali - a tak nás brzy místní občané brali jako domácí...

Budíček nebýval jenom ráno!

Potom, co si noví táborníci zvykli na hrozné skřeky, vyluzované ráno z trumpety, (které se deň ode dne přece jen lepšily), nastal jednoho večera veliký a příšerný hlomoz, hluk a křik - dostavil se osobně táborový

DUCH PAMPRDUCH, aby provedl táborový poplach. Když se ospalí skautiči vynořili ze stanů, byli činovníci zklamáni - nikdo se nebál a třetina se musila budit násilím. Druhý den se Alenka zeptala: "Přijde zase ten duch Pamprduch? To byla legrace!"

Ale duch Pamprduch řádl i nadále: psal výhružně dopisy, přišel trestal neposlušchy, kradl neupravené družinové vložky a musil být usmiřován hojnými obětmi.

Když se však skládal bobřík 'odvahy, tak s tím duch Pamprduch neměl nic společného, i když se bylo čeho báti: nejen tmy a sténání, ale i oběsence, který za hrozného vrzání lana vyjel z lesa na cestu. Jednu sestru činovníci z Itálie div mrtvička neranila, ale vlčata a světlušky se nebáli, ale jen ti, kteří se přihlásili, někteří si raději počkají, na příští tábor.

**SOBOTA, 16. 7. 77
PRVNÍ TÝDEN TÁBORA
VE ZDRAVÍ PŘEŽIT**

BRÁNA SE RYSUJE

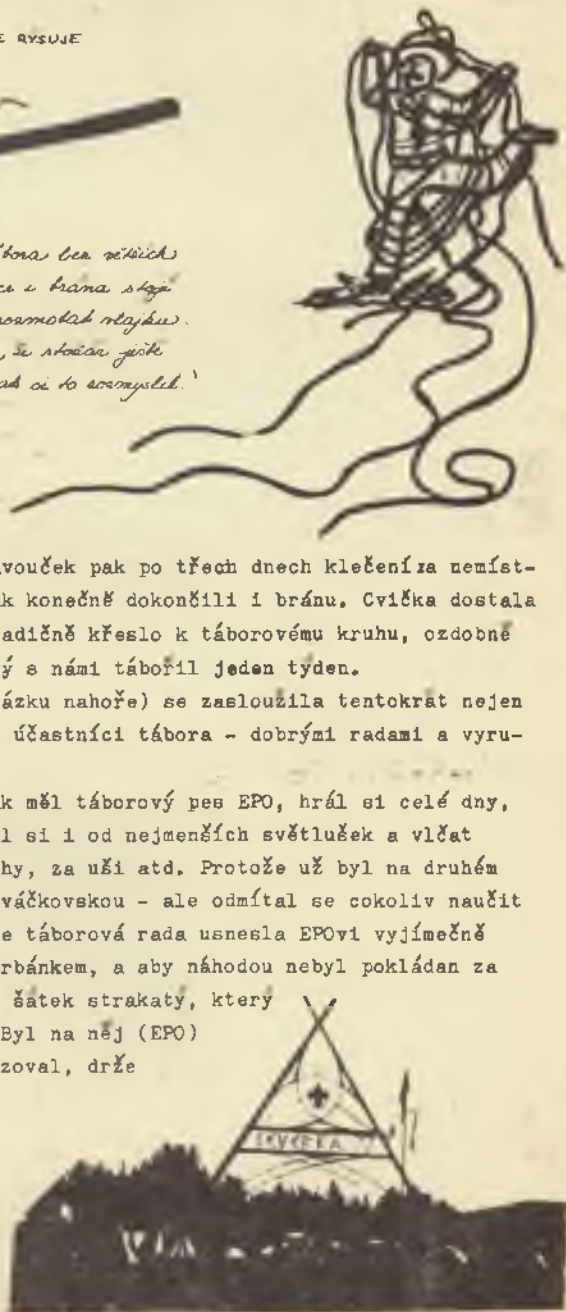
*Klusa, první týden tábora bez větších
úspěchů přišel! Dobroce i brána stála
a padala se nám rozmohla nelyže.
(Pojízda prokazoval zpona, že stavba ještě
jednou skládá, ale pak si to rozmyslel.)*

Zmíněný br. Prófa pak
vyrobil totem (viz před-
chozí stránku) s družič-
novými symboly. Bratři

Pavouk (původně Igor) a Pavouček pak po třech dnech klečení za nemíst-
ných poznámek ostatních pak konečně dokončili i bránu. Cvička dostala
ke svým narozeninám již tradičně křeslo k táborovému kruhu, ozdobně
vyřezávané br. Prófou, který s námi tábořil jeden týden.

O psaní kroniky (viz ukázkou nahoře) se zasloužila tentokrát nejen
s. Fidlifousek, ale všichni účastníci tábora - dobrými radami a vyru-
šováním při sepisování.

Nejlépe ze všech se však měl táborový pes EPO, hrál si celé dny,
měl mnoho kamarádů a nechal si i od nejmenších světlušek a vlčat
líbit veškeré tahání za nohy, za uši atd. Protože už byl na druhém
táboře, tak měl skládat nováčkovskou - ale odmítal se cokoliv naučit
a opakovat nahlas. A tak se táborová rada usnesla EPOvi vyjimečně
udělit skautský šátek s turbánkem, a aby náhodou nebyl pokládán za
opravdového skauta, dostal šátek strakaty, který
patří (-il) Fidlifousevi. Byl na něj (EPO)
hrozně hrdý a všem jej ukazoval, drže
cípy šátku v zubech.

STŘEDA, 20. 7. 77
11. DEN TÁBOŘENÍ -
PLAVÁNÍ

Sluníčko nám
svítilo první
týden. Pak zač-
lo přšet, při-

tom foukal vítr - a tak do mnohých
stanů teklo; v kuchyni se vytvo-
řilo malebné zakoutí s matračkami,
spacáky, oděvy atd. Ale - zacitujme
opět z "babského" pokřiku:

"...SEVERKA JSME TRÉÉÉTI,
MAUGLIHO JSME DĚÉÉTI,
AŽ HROM BIJE, NEBO PRŠÍ -
ZA SEVERKU DÁME DUŠI!"

A také jsme málem dali. Ale - dále se
skládaly bobříky, hrály se mnohé hry, ko-
naly se závody. Také jsme měli dvě mše, první
sloužil br. Karel a druhou br. Pavel.

Zvláštností SEVERKY 77 bylo, že nás tam bylo mnoho nováčků, a to i
starších: 12-ti až i 16-ti letých. A tak bylo mnoho práce s přípravou na
nováčkovskou - ale i to se zvládlo. Mnoho nováčků pak skládalo slib u
slavnostního slibového tábora, i když br. Maugli zkušel velmi přísně
a nikomu nic neslevil. Také veselých tábora jsme měli několik - to
nám vždycky přestalo přšet. Z družinových pokřiků byl nejpopulárnější
tento: "MY JSME SOVY NOČNÍ PTACI, NEJSME ŽÁDNÍ DAREBÁCI, NA SEVERCE
TÁBOŘÍME, POTMĚ DOBŘĚ VIDÍME, ÓÓOCIMA SI SVÍTÍME", ale ve dne nebylo
třeba moc svítit - a tak se to projevilo občas při bodování ...

A pak přišel poslední tábora a bourání tábora - to nejsmutnější.
Několik malých světlůšek,
které na začátku občas za-
vzlykaly steskem po domově
teď plakalo, že nechtějí
z tábora. A pak byl konec.
Tábora pes EPO si dodnes
na vše vzpomíná a rád by
do příštího TAM-TAMU něco
naštěkal.

Kresby: s. Fidlifousek,
Text: br. Isor-Pavouk,
Konečná úprava: s. Cvička.

Bahňák vypravuje...

To bylo tak. U kuchyně bylo jezírko a tam žil vodník ZELEŇKA. Občas vycházel ven a pak tropil po táboře neplechty. Jednou dokonce sebral hadice, kterými tekla voda do umývárny. To bylo moc nepříjemné. Jsem jenom pes a moc tomu nerozumím, ale tu noc mě někdo moc rušil a tak jsem se na něj rozštěkal,

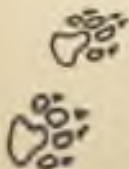
až jsem probudil svého pána. Ten si na to ráno vzpomněl a napadlo ho, že mne možná tak rozčilil vodník ZELEŇKA, když vlekł ukradené hadice, aby je schoval. Pán vyprávěl o té příhodě dětem, které pak opravdu hadice našly hned vedle našeho stam.

Tak jsem zase jednou pomohl něco vypátrat. - Nakonec se konal v tes-pee velký soud, kde byl vodník ZELEŇKA odhalen

a usvědčen po porovnání písma několika jeho dopisů s písmem na lístku, který psal PANDA. Byl krutě potrestán i se

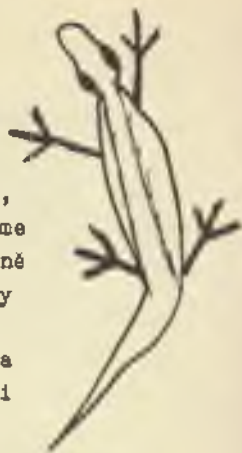
svými pomocníky: museli při nástupu před každým pokleknout a byli i přivázáni ke stromu, kde se museli koukat, jak se ostatní cpou sušenkami. Bylo mi jen divné, že se i odsouzenci smějí.

Asi nebyl trest tak hrozný.

naše ještěrky

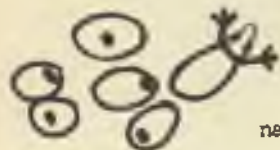
Krysař přivezla na Zátoku ještěrku ze Severky. Málem ji celníci nepustili přes hranice. Ještěrka měla tlusté břicho a Krysař říkala, že asi dostane mladé. Opravdu hned druhý den jsme viděli, že snesla osm vajíček. Dál už se ale o ně nestarala. Asi za dvě hodiny se z vajíček začaly proklubávat ještěrky. Ze všech vajíček vylezly, nejdříve byly zakroucené, ale pak se narovnaly a začaly běhat. Máme je ve velké lepenkové krabici s pískem, rašelinou, kameny, trávou a mělkou

Monika

mističkou s vodou, aby měly co pít. K jídlu jim chytáme mouchy, kobylinky, mravence a sbíráme mravenčí vajíčka. Maminka ještěrka skočí na živou kobyliku, překousne jí a sežere. Malé ještěrky si chytají mravence. Včera se staré ještěrce oloupala kůže. Jáme rádi, že tu ještěrčí rodinu máme, protože teď víme, jak vypadají a jak žijí.

/Mikeš a Mýval/

NA ŠVÝCARSKÉ HRANICI
STRAŠILI DVA CELNÍCI.
CHTĚLI VÍDĚT, CO TO MÁME
V PAPIROVÉ KRABICI.

ZE SEVERKY JEDNOU,
JEŠTĚRKU VÁM VEZEME.
BYLA JENOM JEDNA,
JE JICH PLNÁ BEDNA.

/Káj a Krysař/

Z V U K Y

Šli jsme večer z tábora do lesa a tam každá družina hledala poschovávané činovníky potmě, jen podle zvuků, které vydávali. My vlčata jsme pátrala nejdřív po kočce, dřevácích a harmonice. Pokaždé jsme čekali, až uslyšíme svůj zvuk, protože v té tmě jsme nic neviděli a naráželi jsme do stromů. Měli jsme také objevit krávu, ale dlouho se nám nedařilo. Najednou nás vyděsilo hrozné zabučení, že se až někteří dali na útěk. V té tmě jsme se totiž zastavili těsně u stromu, kde byl schován Tom, ale vůbec jsme to nezpozorovali. Tom toho využil a zabučel nám přímo do uší. Skončili jsme jako druží, ale protože jsme cestou ztratili Jana, předběhli nás Havrani.

/Mikeš/

PEKELNÍCI

Na táboře byli takoví, co se nemyli - páni kluci i některé holky. Tak někdo vymyslel PEKELNÍKY. Každého šmidlu namazali v noci krémem na boty nebo barvičkami. Na stožáru vyvěsili výzvu, že kdo se nebude mýt, toho zase namažou. Těm namazaným dalo velkou práci zbavit se toho pomalování - umyli se přitom náramně.

/Mýval/

Mohla bys mi něco
našit na kapsu?
- Ano, a co ???
Odborbu svadlenky...

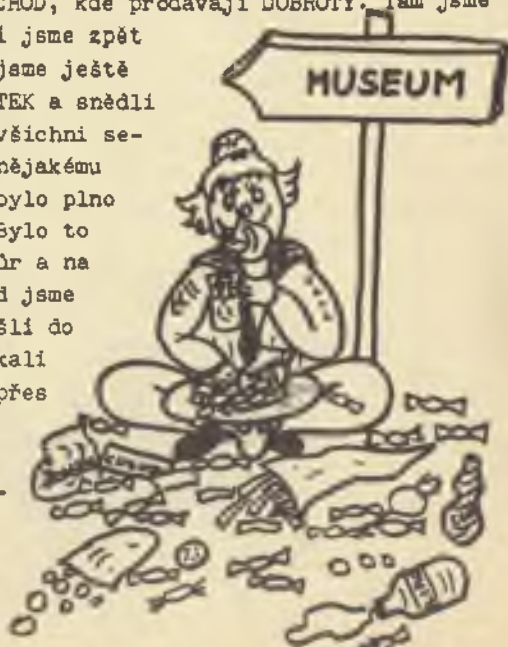
výlet do Clervaux

Ráno jsme vstali a umyli se a pak začli horečně uklízet. Za třičtvrtě hodiny jsme stáli vymydlení na nádraží a čekali jsme na vlak do CLERVAUX. Ale ten měl zpoždění a tak jsme tam čekali ještě o dvacet minut víc.

Hned jak jsme v Clervaux vystoupili z vlaku, zahnali nás Luděk a Miki do nějakého KLÁŠTERA /nepamatuju si už, jak se jmeno- val/ a tam jsme ztrávili zbytek dopoledne tím, že jsme si ho prohlédli a modlili se při mši. Když jsme se konečně vykolébali z toho kláštera, šli jsme k jedné HOSPODĚ, odkud jsme se rozešli každý na jinou stranu.

Jirka a já jsme šli nejprve nakoupit PROVIANT /protože to, co jsme dostali, bylo moc suché/ a pak jsme si sedli na jednom náměstí a najedli se. Měli jsme moc hezký výhled na jedno auto, za námi tekla řeka SAUER. Asi po půl hodině pracného žvýkání jsme vstali, uklidili po sobě a mazali na druhou stranu města. Po chvílce hledání jsme našli jeden OBCHOD, kde prodávají DOBROTY. Tam jsme nakoupili velké zásoby a šli jsme zpět k hospodě. Na cestě zpátky jsme ještě zakoupili porci POMMES FRITTEK a snědli ji dohromady. Když jsme se všichni sešli, pajdali jsme nahoru k nějakému vojenskému MUZEU, kde také bylo plno modelů lucemburských měst. Bylo to v jednom hradě a ten měl dvůr a na tom dvoře stály TANKY. Pořád jsme po nich lezli. Pak jsme odešli do RESTAURACE a tam jsme žblunkali LIMONÁDY. Pak jsme šlapali přes celé město dolů k nádraží. Ale tam jsme zjistili, že máme ještě hodinu čas do odjezdu vlaku. Proto jsme odešli ještě na ZMRZLINU. Za hodinu jsme se vrátili a ve ZDRAVÍ dojeli a došli do tábora.

/MIMI/

ACH, TA KULTURA!

Ten obrázek nahoře určitě všichni znáte. Je to mapa Československé republiky a vy, milé sestry a milí bratři, byste o této zemi měli něco vědět. Něco víc, než se učíte ve škole - vždyť ovládáte o jeden jazyk víc, češtinu nebo slovenštinu a to jsou dva velmi podobné jazyky, kterými se v Československu mluví. A v té zemi jste se vy, nebo alespoň vaši rodiče narodili.

Podívejte se dobře na tu mapku; kdepak to Československo leží? Jak se jmenují sousedící země, se kterými sdílí své hranice, kolik jich je? Zakreslete si okolní země barevnými tužkami!

A dále čtete o Československu: Největší délka je asi 780 km, šířka činí nejvýše asi 280 km. Na západě leží země česká /Čechy/, uprostřed země moravskoslezská /Morava/, východní část tvoří Slovenská republika. Československo má 15 miliónů obyvatel. Celková rozloha činí asi 128.000 km čtverečních.

Nuže, podívali jsme se do našeho adresáře, kam posíláme náš časopis a napadlo nás učinit malé srovnání: Jak velké jsou ostatní země, kam posíláme Tam-tam ve srovnání s Československem? Pomohli byste nám sestavit seznam těchto zemí do dvou sloupců - podle počtu obyvatel a podle rozlohy? Zašlete-li nám správné pořadí /uvedte v číslech údaje o počtu obyvatel a rozlohu každé země/ do 15. prosince, odměnu si budete moci položit pod vánoční stromeček. Jde o tyto země: Švýcarsko, NSR, Holandsko, Švédsko, Anglie, USA, Rakousko, Kanada, Norsko, Belgie, Lucembursko, Francie, Itálie, Izrael, Austrálie, Grenada a ovšem /když se to podaří/- Československo.

Hry na celý život.

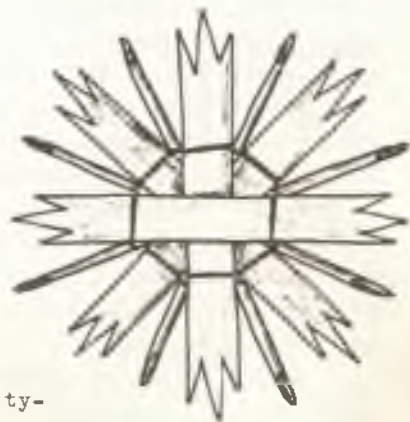
Představte si, že byste měli obydlí, které byste si sami postavili. Nebo takovou klubovnu, kde bychom si sami vyrobili nábytek, namalovali obrazy, utkali koberce, vyřezali misky na jídlo a příbory. Bylo by to obtížné? Ale v létě přece bydlíme ve stanu, který jsme si sami postavili a dokonce i naše krásné tee-pee jsme si sami ušili a je vysoké skoro šest metrů! Nuže - to je vlastně začátek té robinsonské hry **UDĚLEJ SI VŠECHNO SÁM**, kterou nás naučil Pavel. Ten fousatý, kterého znají děti z Kozí louky a z Václendy. Řekne si příkladně: sbohem nafukovačko, jak si ustelu, tak si lehnu. Nebo: boty si uševcuju! A z větví si sroubí lože a ušíje si mokasíny a dokonce se vydá přírodou a živí se jen tím, co v ní najde. A Staša, ta hlava nápaditá, povídá: Tak abyste věděli, tahle hra se dá hrát i doma i v zimě. A vyrobil - vánoční ozdoby!

UDĚLÁTKO

Letos si ozdobíme vánoční stromček vlastnoručně vyrobenými ozdobami. K výrobě potřebujeme slámky z obilovin k pití tekutin - ne z umělé hmoty! Jsou k dostání v obchodech s potřebami pro kutily. Jsou vybělené a nařezané na jednotnou délku asi 22cm.

Někdy jsou k dostání i různě zbarvené slámky - modře, červeně a zeleně; tyto se ale pro naši práci nehodí - na pohled vypadají jako z umělé hmoty. Dále potřebujeme barevné nitě, ostrý nůž, dřevěnou podložku, od maminky vypůjčenou žehličku, špendlíky a šikové ruce.

Slámky namočíme nejméně na půl hodiny do vody, aby zvláčněly a nepraskaly nám při další práci. Po vyjmutí z vody vyfoukneme vodu ze slávek. Nožem je na jedné straně po délce rozřízneme a na podložce rozžehlíme horkou žehličkou. Podle doby žehlení a teploty žehličky získáme různé druhy zbarvení. Alufolie vložená mezi žehličku a slámku zvýší teplotu - získáme tak tmavší odstíny. Nyní

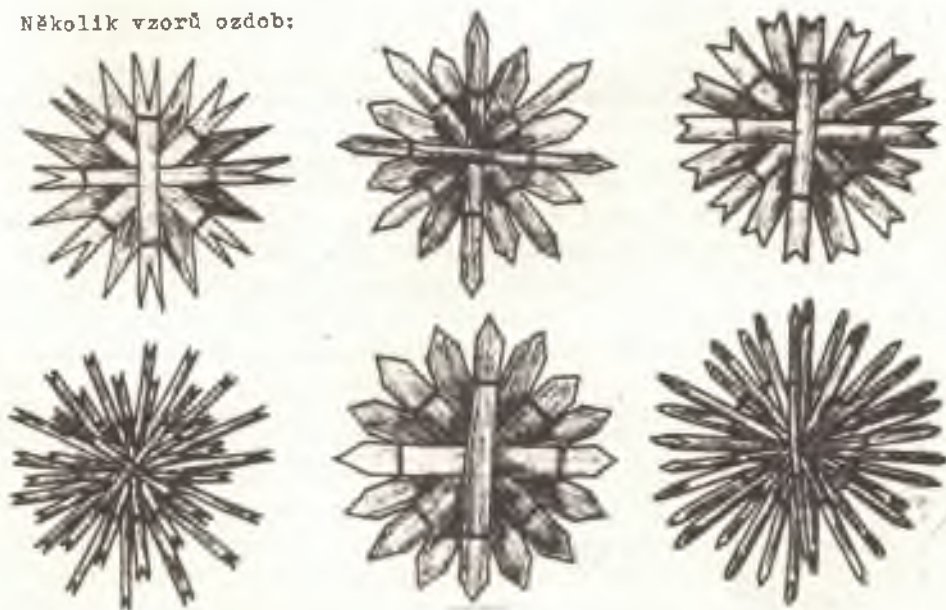
si nařežeme potřebné délky dílů ozdob. Nůž musí být opravdu ostrý, nebo se nám sláma bude lámat, trhat a prasket. Konce zařízujeme do ozdobných špiček - obr. 1. Samozřejmě se fantasií meze nekladou, ba je vítána. Pomocí špendlíku připevníme patřičný počet dílů na prkénko a nit střídavě proplétáme jednotlivými paprsky ozdoby. Konec nitě pak zavážeme uzlíkem se začátkem, při čemž pamatujeme na očko pro zavěšení ozdoby.

Pěkné jsou také hvězdice z nerozžehlených slámek. Konce upravíme předem šikmým řezem nebo rozříznutím. Vždy čtyři slámky svážeme dohromady a tři takovéto hvězdice spleteme dohromady, jak u rozžehlených slámek.

obr. 1

Několik vzorů ozdob:

Hodně zdaru při práci Vám přeje

Staša

POVÍDÁNÍ PŘI MĚSÍČKU

Při světle baterky Špuntiík počítá. Kus měsíčku spolkla noc ...
 Š.: Zase udělali kluci chybu v rozpočtu. Nebýt mě, nezvládnou to. Jsem nepostradatelný.

V.: Minulý týden se Šiška tak nechvástal ani nerozčiloval a také to šlo dobře.

Š.: Chceš říci, že jsem neschopný?

V.: Ne - ale chceš být důležitý.

Š.: /Podává rozpočet/; Přesvědč se, kolik kluci tento týden spotřebovali tuku ...

V.: Snad. Ale nekupovali jste ovoce, sbírali jste maliny, dvakrát byly houby, za práci od sedláka jste dostali hrušky.

Š.: /hněvivě zafuní/.

V.: Takže kluci ušetřili a tu tro-

chu tuku jim můžeš odpustit.

Š.: /uraženě/; Sleduji jen rozpočet.

V.: Špuntičku, nesmíme se dívat jen na podrobnosti, ale i na celek. A opačně. Jinak je člověk buď puntičkář a říká, že je svědomitý, nebo je nedbalec a říká, že je velkorosý.

Š.: Mám už takovou povahu. Po tátovi.

V.: Svatý Ignác byl pyšný a ctižádostivý, ale poznal, že je to směšné a s pomocí boží se naučil pokoře.

Proto jsme skauti, abychom byli stále lepší. Vzpomeň si na Jirku. Byl sprostý, hulákal, nadával - a dnes

je z něho prima skaut. Právě sis vyzpytoval svědomí. Jsi puntičkář, domyšlivý, nespravedlivý a hněvivý.

Ale také pečlivý, upřímný a pilný.

Se špatnými vlastnostmi musíš bojovat, dobré podporovat. Pak z tebe bude správný skaut. Máš dobrou vůli a odvahu?

Š.: To se rozumí, bratře Vinetou!

Máš silnou vůli?

Vyzkoušej svoji silnou vůli: Kup si sešit, nejlépe ještě dnes, nejpozději zítra a začni si doň zapisovat své zážitky. Zapisuj denně po dobu jednoho měsíce, nesmíš vynechat ani jediný den. Někdy napíšeš jedinou větu, jindy popíšeš stránku. Ale psát včerejší datum by bylo šizení. Podají-li se ti nevynchat ve svém deníku ani jediný den, pak jsi zvítězil. Nad kým? Sám nad sebou. To je totiž nejcennější vítězství. Je to těžký úkol? Lehký? Zkusíš to? Zvítězíš?

XV. SVĚTOVÉ J A M B O R E E se bude konat na tábořišti Omar Khayyam poblíže Neishaboar v provincii Khorassan v severovýchodním Iránu /kdo to najde na mapě ?/ od 15.- 23.července 1979.

Zúčastnit se mohou skauti od 14.do 18.roku věku.

Proroctví, že perské jamboree bude i pro skautky, se tedy nesplnilo. Jede se ve skupinách, na 9 chlapců připadá jeden vůdce. Na příštím velesazení Poradního kruhu vůdců českého a slovenského slautingu v Evropě bude jednáno o naší účasti.

P O D O B N O S T Č I S T Ě N Á H O D N Á

/proč asi ??/

- 1/ Na táboře máme 5 člunů, ale 30 zájemců o jízdu na nich. Co dělat?
 - q/ uspořádáme závody - prvních 5 jezdí, ostatní se dívají
 - r/ zakážeme jízdu vůbec
 - s/ 6 dní po sobě jezdí pokaždé jiná pětice
- 2/ Vydává se v kuchyni nášup, je však jen několik málo porcí
 - i/ každý se snaží sníst rychle svůj příděl, aby byl první
 - j/ jídlo vyhodíme, alespoň se o ně nepopereme
 - k/ služba dá přídavek těm, kteří mají opravdu ještě hlad
- 3/ Služba v kuchyni
 - a/ má dostávat totéž jídlo jako každý jiný
 - b/ si má kdykoliv vzít na co má chuť
 - c/ má při výdeji dostat první jíst
- 4/ Družina kope odpadovou jámu, nářadí ani místo nestačí, aby všichni pracovali současně, co udělá br. VYKUK, který přebývá?
 - t/ lehne si do stanu, aby ostatním nepřekážel
 - u/ požádá rádce, aby mu přidělil jinou práci
 - v/ radí ostatním, jak mají pracovat
- 5/ Jak se zachází s oddílovým nářadím a materiálem, které jsem si půjčil a už nepotřebuji?
 - t/ vrací se v pořádku tam, kde si ho člověk půjčil
 - u/ nechá se ležet na dešti, aby je dešť pořádně očistil
 - v/ zašlepe se pořádně do bláta, aby na vzduchu nerezavělo.

Snad luštění tohoto kvizu není příliš obtížné, písmena před každou odpovědí, vyberete-li u každé otázky správnou, vám dají - čtena shora dolů - kontrolní slovo.

/Řetízek/

Uzávěrka prosincového čísla 3.12.t.r.

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 15,-

Bankovní spojení :

ze zámoří \$ 8,-

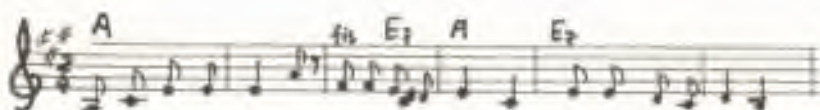
Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowa-
kische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

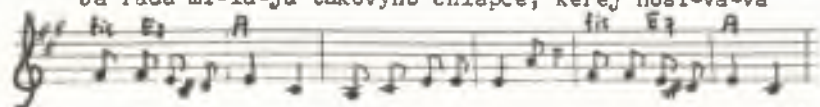
Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

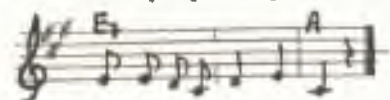
CHODSKÁ

Já ráda mi-lu-ju takovýho chlapce, kerej nosí-vá-vá

marcipány v kapce. Rumcarija-rá-ra, marcipány v kapce,

rumcarija-rá-rá-rum.

2. Marcipány v kapce, v bílém sátku jabka, haby nevidíla jeho paní matka...
3. Jeho paní matka mi věíra vzkázala, habych na jejího syna nemyslíla...
4. Já sem jí vzkázala takovou otázku, proč si nevodíla syna na provázku...

